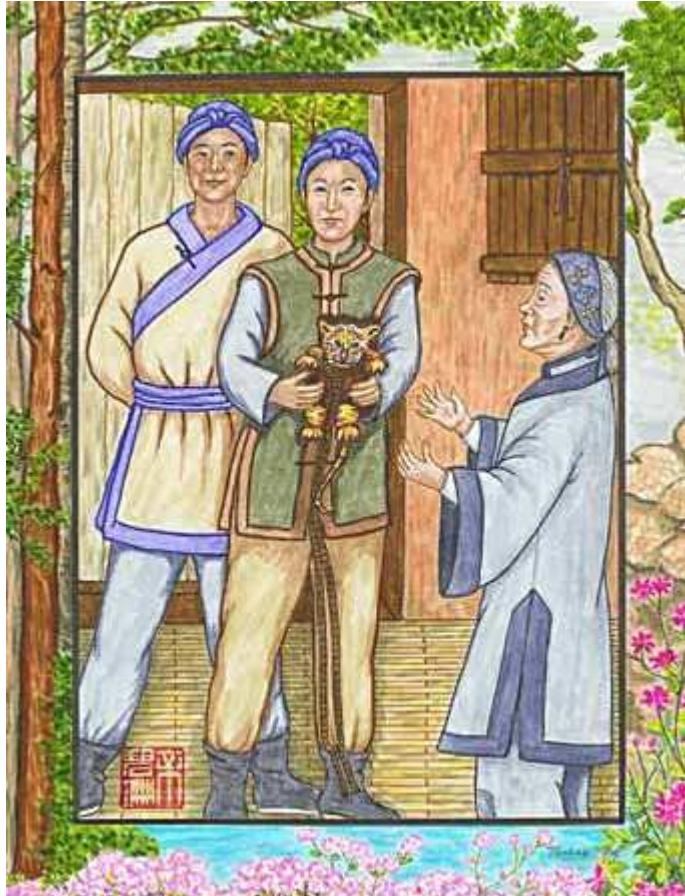

נמר-הבן

כתבת טרסה נג

מבוסס על אגדה סינית של פו צ'ו לינג (מאה ה-17)

אלמנה זקנה בשם צ'ן-מה חיה עם בנה בעיר באזור שנקי שבסין. הבן היה צייד מורשה על ידי המוסדות המקומיים לצוד נמרים. הוא ירש את המקצוע של מאביו ומABA של אביו. הכנסות מכירת העורות, הבשר והעצמות של הנמרים הנצדדים הספיקו כדי לפרנס אותו ואת אמו בביטחון בוז קטנה.

כך היה עד שסערת שלג חורפית הפרידה את בנה של צ'ן-מה משאר הצידים. הוא נשאר לבדו והיה לטרף של נמרה רעה.

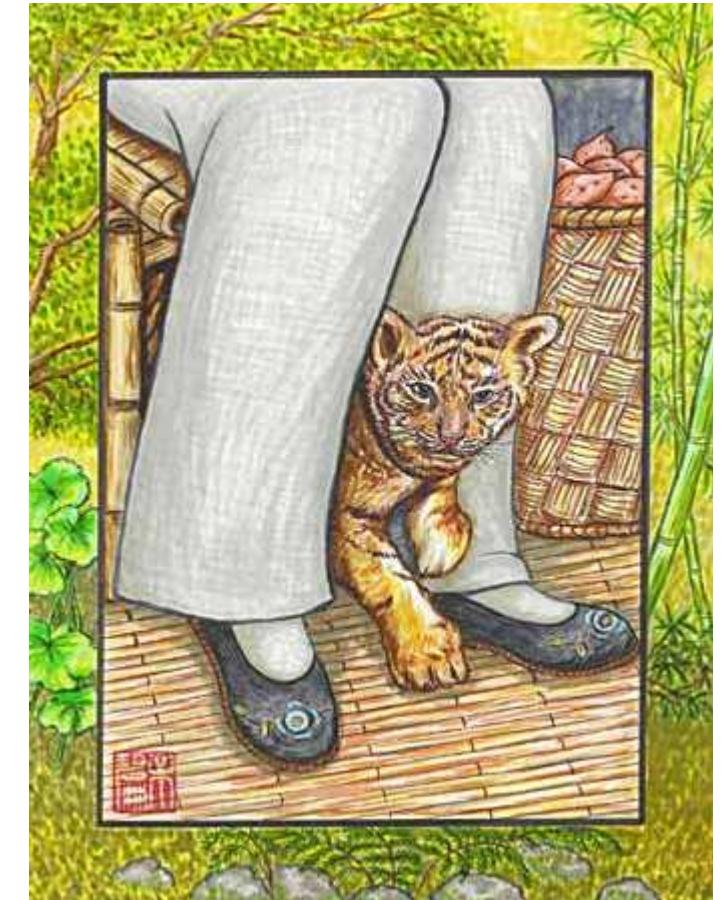
אחרי שעבר הצער והאבל הראשונים צ'ן-מה הבינה שהוא במצב נואש נשאה להבדה וללא מפרנס. היא פנתה לכן לשופט שבאזור זה החליט שהיא צריכה לקבל חלק הכנסה מכל נמר נצד על ידי האחרים. ברור שהצדדים האחרים לא שמחו במיוחד מההחלטה זו.

לכן כשبسוף צדו את הנمراה שטרפה את הבן, לא מסרו לה את החלק בהכנסה, אלא הביאו לה את גור הנمراים צעריר ביותר. הגור היה כמו כדור שעיר, עם רגליים חלשות ולא Shinim. עיניו הירוקות היו מלאות דמעות וצ'נמה ריחמה על הייצור הקטן.

אחרי שהציידים עזבו, גור הנمراים גרר את עצמו אל צ'נמה ושב לרגליה. היא גירדה לו מאחורי האוזניים והוא ליקק את נעליה בלשונו הרכה.

האלמנה הזקנה הביטה על הגור ואמרה: "אמרו לי לשחות אותך ולעשן את בשרך כדי שייהיה לך מה לאכול. מהעור שלך אוכל להכין לך נעלים חממות לחורף ומצמאותיך מrankחת שמרפא את עצמותי הכאבניות. אבל איך אוכל להרוג אותך? אתה כל

קר קטן ומלא חיים וכשאני זקנה וחלשה".

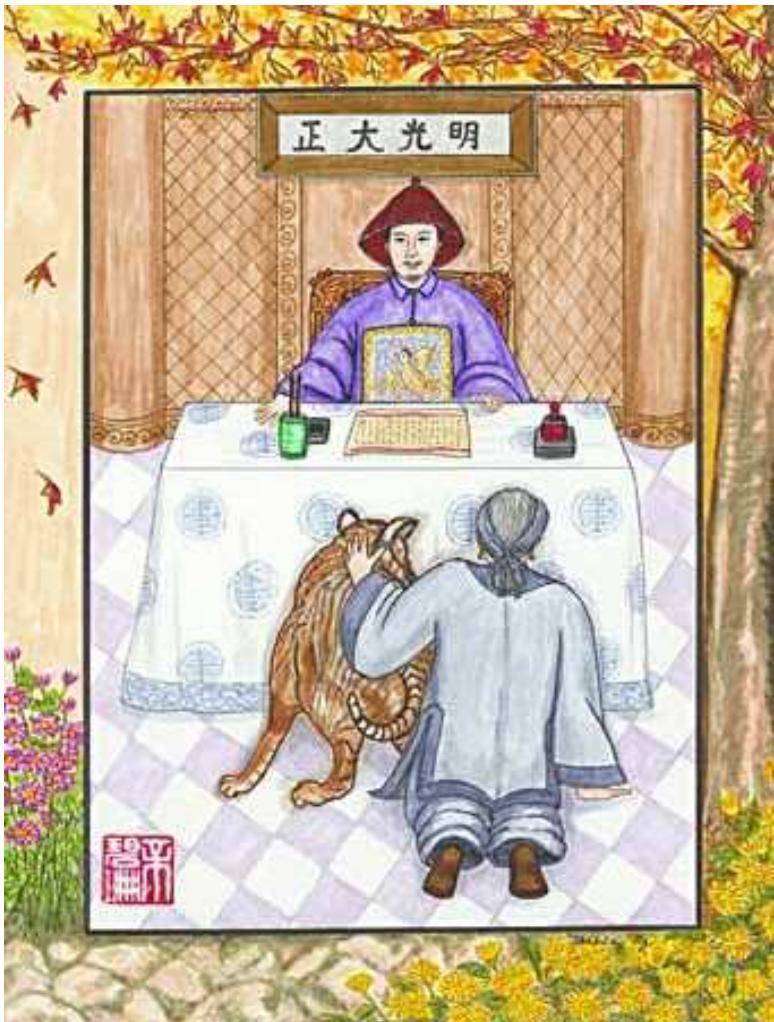
היא שחררה את החבל שעל צווארו של הגור והאכילה אותו בדיסעה שבישלה מושרים. הבן שלה הcin מספיק תבואה במחסן והיא חשבה שתוכל אייכשהו לעبور את החורף.

בלילות חורף, כשהלא היה כבר מספיק עצי הסקה וצ'נ-מה לא יכלה לחתם את מיטתה, היא ישנה כשהగור צמוד לידה, כי פרוטו הייתה רכה וחמה.

צ'נ-מה הייתה תפורת זריזה ונשים רבות מהסבירה הביאו לה עבודות תפירה. הן שילמו לה בתבואה ובבשר מיובש. תחילת הגור לא יפheid אותן, כי היה קטן כמו חזירון. אך במשך הזמן הוא גדל וכבר באביב היה גדול כמו עגל, ובעל שנייםOCI פורניים חדשים. הנשים סיפרו לבעליהן ואלה באו כדי להרוג את הנמר.

אבל צ'נ-מה לקחה חנית של בינה ואיימה על כל אחד שהעז לבוא ולגרום נזק לחיית מחמד שלה.

"איבדתי את בעלי ואת בני. הנמר הזה הוא היחיד שנשאר לי לחברה. אלך לשופט הכהן ואדרוש לאמץ אותו כבני".

הצדדים חשבו שהיא השתגעה וצחקו ממנה, אך מאחר שהייתה כל כך החלטית, לא העוז להרוג את הנמר ללא אישור של השופט. הם הלכו אחרי צ'נמה והנמר שלה לבית המשפט.

"גבירותי המכבדת" אמר השופט "בקשתך בהחלט לא רגילה. האם אין מפחדת שהנמר פעם

י הפו פראי ויטרוף אותה?"

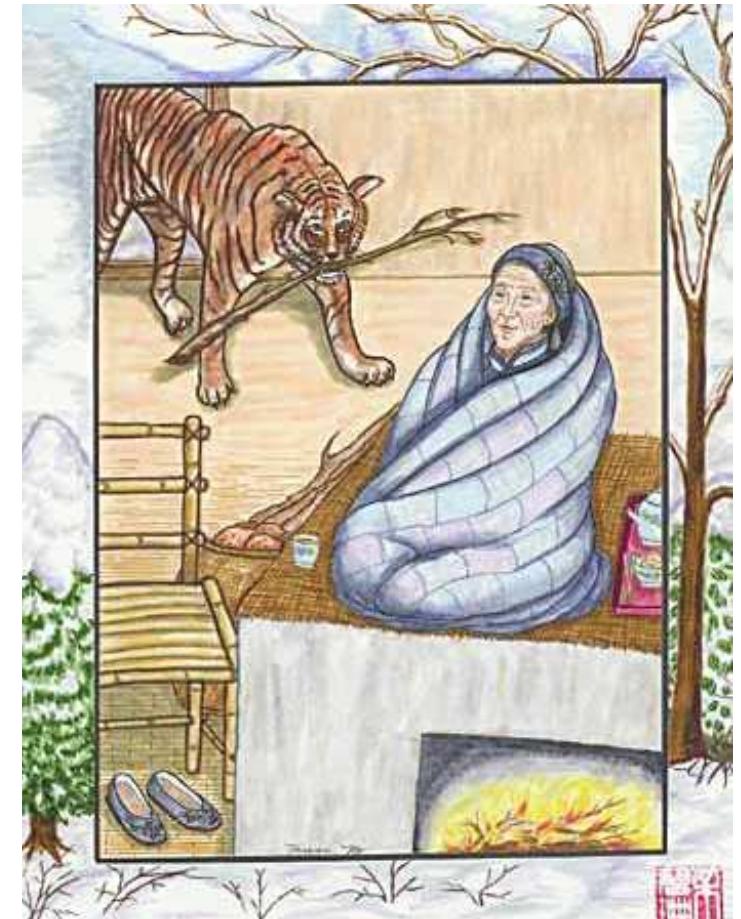
"אדוני מכובד" ענתה האלמנה "ממה יש לי לפחד? ממילא חייתי כבר זמן רב מדי. דאגתי היחידה עכשו היא שלא אשאר בודדה לגמר. أنا, תן לי לאמץ את הנמר הצעיר, כי הוא היום כמו בן לי".

השופט לא רצה לסרב לאישה הזקנה ולכך אמר לעוזרו להכין מסמר מתאים. וכך לשמר על הנמר בפני הצידים, הורא להכין תליון נחותת גדול ולשימים אותו על צווארו של הנמר. עליו חרטו שם "פו-צ'י" שפירשו נמר-הבן.

לאות תודה כרעה צ'-מה ברך בפני השופט ודפקה בראשה באדמה ארבע פעמים. ואז הובילה את פו-צ'י לבקתה הירער שלה.

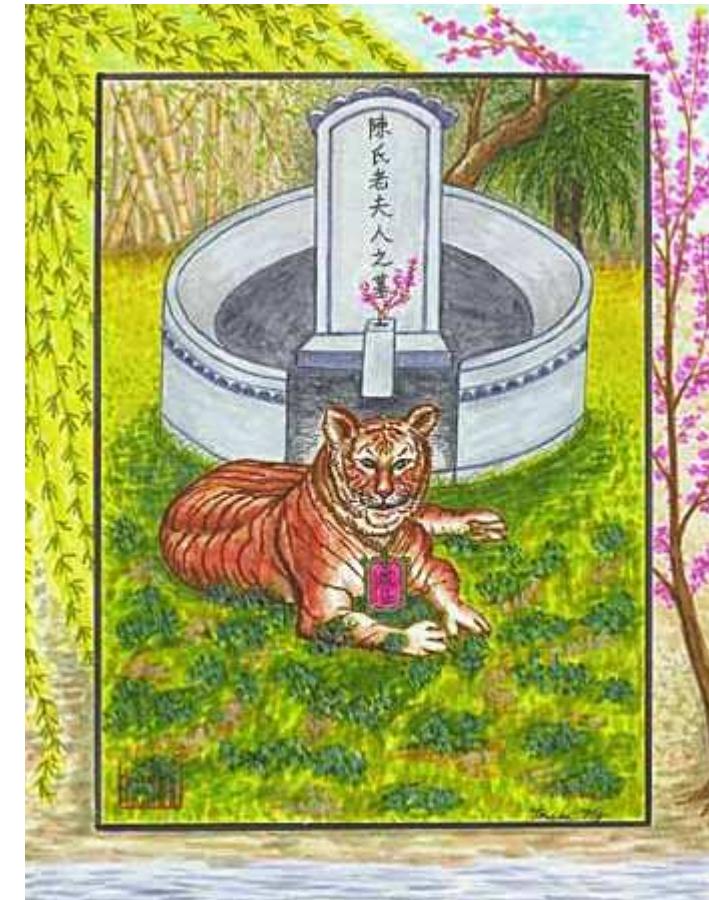
בחורף הבא פו-צ'י גדל למידיו המלאים. מאחר

והשתובב בבקתה, וזה עולוה הייתה להtmpot, הסכימה לו צ'-מה להתגורר במערה קרובה.

אר הנמר חזר אליה לעתים קרובות ותמיד הביא מתנה
כלשיי בפיו צבי הרוג או ענף עץ יבש להסקה. הוא
גם אהב מאד שהיא גירדה לא אחרי האוזניים והוא
ליקק את נעליה. הוא דאג לצרכיה של צ'א-מה Caino
הבן שלה היה עוד חי.

צ'א-מה נפטרה בשיבה טובה כשהיא בת מאה שנים
יויתר. הצידים ראו שפו-צ'י שומר כל לילה ליד קברה.
הם לא הטרידו אותה כי הוא לא תקף מעולם בני אדם
או חיות בית. כך היה שנים רבות, עד שיום אחד לא

ראו יותר את הנמר.

כדי לכבד את נמר-הבן הצידים בנו מצבת אבן קטנה ליד קברה של צ'א-מה וعليה
חרטו את סיפורו של נמר-הבן.

מאז פו-צ'י הוא מקור לאגדות רבות במחוז שנגקואן.

פו צ'ונג לינגן,
כפי שאולי היה נראה

מבוסס על אחד מהסיפורים של פו צ'ונג לינגן, סופר סיני שחי במאה השש-עשרה. לפי מידע שבמסורת הוא כתב מעל מאה סיפורים קצרים, אך רק מעתים מהם נשמרו עד היום. הסיפור על נמר-הבן פו-צ'י, מבוסס על פי המסורת על מעשה שהוא באמת.